

Nazwisko **DOMAR-DOMARADZKI**

Imiona **ALEKSANDER** Pseudonim

Z domu

Data urodzenia **9-03-1917** Miejscowość, kraj **Hamel, Rosja**

Data śmierci **16-11-2008** Miejscowość, kraj **Volwerhampton, Anglia**

Lat życia

Adres cmentarza

Źródła: **Dziennik Polski, Londyn, 12/17-12-2008**

Zawód Tytuły naukowe

Rodzaj wojska Stopień wojskowy ..podpułkownik.....

Odznaczenia
.....
.....

Polonia Rest
.....
.....

D.P. 12.12.08

**dr ALEKSANDER
DOMAR-DOMARADZKI**

zmarł 16 listopada 2008 r. w Volwerhampton.

Cześć Jego pamięci!
Strzelcy Konni 10 PSK

PODPULKOWNIK DR ALEKSANDER DOMAR-DOMARADZKI (1917-2008)

Urodził się 9.03.1917 r. w Homlu (Rosja) jako syn Jana i Olimpii z domu Szacillo. Ojciec był oficerem w armii carskiej. Zagiął w 1919 r.

Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1936 r. w Gimnazjum im. A. Mickiewicza w Grodnie. Tego samego roku zdał konkursowy egzamin do Szkoły Podchorążych Sanitarnych Zawodowych z prawem uczęszczania na Wydział Lekarski Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego w Warszawie.

1 września 1939 roku, gdy Szkoła Podchorążych Sanitarnych została rozwiązana, został przydzielony jako podporucznik sanitarny do Szpitala Polowego nr 103, a następnie do Szpitala Ewakuacyjnego nr 505 w Tarnopolu. Wraz ze szpitalem ewakuowany do Rumunii, od 18.09.1939 r. w obozie Corabia. Od stycznia 1940 r. pełnił obowiązki lekarza w punkcie załadowczym w Splicie w Jugosławii. W kwietniu 1940 r. przybył do Francji, gdzie w maju ukończył kurs w Centrum Wyszkolenia Sanitarnego w Combourg i pełnił obowiązki oficera administracyjnego w 4. Dywizji Piechoty. Po klęsce Francji, 19.06.1940 r. został ewakuowany z Bordeaux do Wielkiej Brytanii. Od czerwca 1940 r. był w obozie Biggar w Szkocji, gdzie od listopada pełnił obowiązki oficera administracyjnego szefa

otrzymał 6.09.1943 r. Po odbyciu krótkiego stażu został skierowany jako porucznik-lekarz do Samodzielnej Brygady Spadochronowej gen. Sosabowskiego, zaś następnie do I. Dywizji Pancernej gen. Maczka, z którą brał udział w lipcu 1944 r. w desancie w Normandii. Wraz z Dywizją przeszedł szlak bojowy z Normandii przez Belgię i Holandię do północnych Niemiec. Podczas akcji w Holandii został awansowany do stopnia kapitana. Pracował kolejno jako dowódca zespołu sanitarnego 10. Kompanii Sanitarnej, lekarz 10. Pułku Strzelców Konnych, lekarz 2. Pułku Pancernego, lekarz 1. Pułku Artylerii Przeciwlotniczej i ostatecznie jako lekarz rodzin wojskowych w Obozie nr 4 w Nordhorn w Niemczech. We wrześniu 1947 r. powrócił do Wielkiej Brytanii

Po zakończeniu wojny pozostał w Wielkiej Brytanii. Od kwietnia 1950 r. mieszkał i prowadził praktykę lekarza rodzinnego w Wolverhampton. Jako lekarz opiekował się głównie angielskimi pacjentami, wśród których była jedynie garstka Polaków. W 1965 r. uzyskał kwalifikacje M.R.C.G.P. (Member of the Royal College of General Practitioners). Pełnił również zaszczytne funkcje we władzach lokalnych organizacji medycznych, m.in. Chairman of Wolverhampton Area Medical Committee, Member of West Midlands Regional Health Authority, Member of Medical Boards: Industrial Injuries, War Pensions, Mobility Allowances, Occupational Deafness, Attendance Allowances. Jak twierdzi, sukces w praktyce lekarskiej na obczyźnie zawdzięcza temu, iż traktował wszystkich swych podopiecznych jednakowo, starając się samemu dostosować do zwyczajów pacjenta.

W latach 1956-1970 gromadził materiały dotyczące Szkoły Podchorążych Sanitarnych, zakładając Klub Szkoły Podchorążych Sanitarnych nie tylko w Wlk. Brytanii, ale także we Francji, Belgii, Kanadzie i Stanach Zjednoczonych. W roku 1972 został nagrodzony przez wychowanków Szkoły Podchorążych Sanitarnych

Od lat utrzymywał żywe kontakty z Polską. Brał czynny udział w dwóch międzynarodowych zjazdach Polskiego Towarzystwa Lekarskiego (w 1976 i 1980 r.) oraz w I Światowym Kongresie Polonii Medycznej Świata (1991). Reprezentował wychowanków Szkoły Podchorążych Sanitarnych podczas uroczystego przekazania nowego sztandaru Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi w 1994 r. Od 1992 roku był Członkiem Zarządu Głównego Związku Kół I. Dywizji

Pancernej. Rokrocznie filmował wszystkie Zjazdy Dywizyjne, zarówno w Normandii, Belgii, Holandii, jak i w Polsce w Żaganiu, gdzie 11. Dywizja Kawalerii Pancernej, która przyjęła insygnia I. Dywizji Pancernej gen. Maczka, obchodziła swoje święto.

Odtworzył historię Szkoły Podchorążych Sanitarnych Zawodowych, którą zawarł w albumie „Szkoła Podchorążych Sanitarnych 1922-1939” autoryzowanym wspólnie z Juliuszem L. Englertem. W 2000 r. przekazał Działowi

Zbiorów Specjalnych Głównej Biblioteki Lekarskiej w Warszawie archiwalia i fotografie dotyczące Szkoły Podchorążych Sanitarnych i jej wychowanków. W tym samym roku został mianowany na stopień podpułkownika przez Ministra Obrony Narodowej RP. Ostatnio otrzymał tytuł Weterana Walk o Wolność i Niepodległość. W 2006 r. odznaczony został Oficerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski. ■

M. Wartalski

nych została rozwiązana, został przydzielony jako podporucznik sanitarny do Szpitala Polowego nr 103, a następnie do Szpitala Ewakuacyjnego nr 505 w Tarnopolu. Wraz ze szpitalem ewakuowany do Rumunii, od 18.09.1939 r. w obozie Corabia. Od stycznia 1940 r. pełnił obowiązki lekarza w punkcie załadowczym w Splicie w Jugosławii. W kwietniu 1940 r. przybył do Francji, gdzie w maju ukończył kurs w Centrum Wyszukolenia Sanitarnego w Combourg i pełnił obowiązki oficera administracyjnego w 4. Dywizji Piechoty. Po klęsce Francji, 19.06.1940 r. został ewakuowany z Bordeaux do Wielkiej Brytanii. Od czerwca 1940 r. był w obozie Biggar w Szkocji, gdzie od listopada pełnił obowiązki oficera administracyjnego szefa służby zdrowia 7. Brygady Strzelców.

W marcu 1941 r. został odkomenderowany na Polski Wydział Lekarski Uniwersytetu w Edynburgu. Dyplom lekarza

ci krótkiego stażu został skierowany jako porucznik-lekarz do Samodzielnej Brygady Spadochronowej gen. Sosabowskiego, zaś następnie do 1. Dywizji Pancernej gen. Maczka, z którą brał udział w lipcu 1944 r. w desancie w Normandii. Wraz z Dywizją przeszedł szlak bojowy z Normandii przez Belgię i Holandię do północnych Niemiec. Podczas akcji w Holandii został awansowany do stopnia kapitana. Pracował kolejno jako dowódca zespołu sanitarnego 10. Kompanii Sanitarnej, lekarz 10. Pułku Strzelców Konnych, lekarz 2. Pułku Pancernego, lekarz 1. Pułku Artylerii Przeciwlotniczej i ostatecznie jako lekarz rodzin wojskowych w Obozie nr 4 w Nordhorn w Niemczech. We wrześniu 1947 r. powrócił do Wielkiej Brytanii i podjął pracę w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia jako zastępca szefa sanitarnego Southern Command w Amesbury w stopniu majora.

West Midlands Regional Health Authority, Member of Medical Boards: Industrial Injuries, War Pensions, Mobility Allowances, Occupational Deafness, Attendance Allowances. Jak twierdzi, sukces w praktyce lekarskiej na obczyźnie zawdzięcza temu, iż traktował wszystkich swych podopiecznych jednakowo, starając się samemu dostosować do zwyczajów pacjenta.

W latach 1956-1970 gromadził materiały dotyczące Szkoły Podchorążych Sanitarnych, zakładając Klub Szkoły Podchorążych Sanitarnych nie tylko w Wlk. Brytanii, ale także we Francji, Belgii, Kanadzie i Stanach Zjednoczonych. W roku 1972 został nagrodzony przez wychowanków Szkoły Podchorążych Sanitarnych Rubinowym Sygnetem Zasługi. Za całokształt pracy społecznej został odznaczony 3 maja 1975 r., przez Prezydenta Rzeczypospolitej, Złotym Krzyżem Zasługi.